

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/115/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314010850
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2314010850.7

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom E. XXXX/XX, F., pre prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta a o odvolaní poškodenej spoločnosti proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 16.02.2022, č. k. 29T/144/2014-879, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14.02.2023 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta zamieta.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku sa odvolanie poškodenej spoločnosti KE Holdings s.r.o., so sídlom Jókaiho ul. 24, 945 01 Komárno, IČO: 35 846 712 zamieta.

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta (ďalej aj okresný súd) rozsudkom zo dňa 16.02.2022, č. k. 29T/144/2014-879, obžalovaného A. B. C. (ďalej len obžalovaný) postupom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len prokurátor) zo dňa 08.09.2014, č. k. 1Pv 835/13/2202-15, pre prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že v období po dni 24.7.2012, kedy bol odvolaný z funkcie konateľa spoločnosti MINIB SK, s.r.o. (toho času KE Holdings SK, s.r.o.), vykonával v meste Galanta ako jediný spoločník spoločnosti A. C. G., v minulosti so sídlom Galanta, Puškinova 1547/17, IČO: 358 89 039, kroky smerujúce k odstráneniu majetku spoločnosti A. C. G., ktorá vystupovala ako dlžník voči veriteľovi spol. MINIB SK, s.r.o. (toho času KE Holdings SK, s.r.o.), so sídlom Galanta, Puškinova 1547/17, IČO: 358 46 712, a to tým, že v období od 24.7.2012 do 2.10.2012 boli na účet spol. A. C. G. č. XXXXXXXXXXX/XXXX pripísané finančné prostriedky v celkovej výške 107.021,82 Eur, z predaja tovaru odobratého od spol. MINIB SK, s.r.o. (toho času KE Holdings SK, s.r.o.), ktoré finančné prostriedky v období od 24.7.2012 do 4.10.2012 z predmetného účtu z časti vybral v hotovosti a z časti z nich uhradil nesplatené záväzky kontokorentného úveru od H., I. a následne v úmysle vyhnúť sa úhrade záväzku voči veriteľovi spol. MINIB SK, s.r.o. (toho času KE Holdings SK, s.r.o.) previedol dňa 5.9.2012 obchodné podiely spol. A. C. G. na nových spoločníkov, a to obchodný podiel predstavujúci vklad na základnom imaní vo výške 3.000,- Eur na spol. RP CENTRUM, s.r.o. so sídlom Modra, Okružná 3239 a obchodný podiel predstavujúci vklad na základnom imaní vo výške 3.639,- Eur na J. K. G., nar. XX.X.XXXX, bytom L., B. X, a to aj napriek tomu, že vo vzťahu k svojmu veriteľovi mal v období od 19.7.2012 do 2.10.2012 postupne splatný záväzok v celkovej výške 159.995,78 Eur, ktorý do dnešného dňa neuhradil ani z časti, čím odstránením finančných prostriedkov spol. A. C. G. spôsobil poškodenej spol. MINIB SK, s.r.o. (toho času KE Holdings SK, s.r.o.) škodu vo výške 107.021,82 Eur, pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku okresný súd odkázal poškodenú spoločnosť MINIB SK, s.r.o., (toho času KE Holdings SK, s.r.o.) IČO: 35 846 712, so sídlom Galanta, Puškinova 1547/17 (ďalej len poškodená), so svojim nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedka - poškodeného J. J. M., svedkýň A. I. G., C. N., M. J., svedkov J. O., J. K. G., prečítaním zápisnice z výpovede svedkyne J. O. J. z prípravného konania, prečítaním listinných dôkazov a oboznámením ostatného obsahu spisu.

Po vykonanom dokazovaní dospel okresný súd k záveru, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, nie je trestným činom. Právna kvalifikácia konania obžalovaného uvedená v obžalobe nebola správna. Prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Trestného zákona sa dopustí ten, kto čo aj len čiastočne zmarí uspokojenie svojho veriteľa tým, že zničí, poškodí, urobí neupotrebitelnou, zatají, predá, vymení alebo inak odstráni čo aj len časť svojho majetku a spôsobí tým značnú škodu. Subjektom tohto prečinu teda môže byť jedine dlžník, respektíve v prípade právnickej osoby osoba konajúca v mene dlžníka, jeho štatutárny orgán, ktorým je v prípade spoločnosti s ručením obmedzeným konateľ. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že v pozícii dlžníka v obchodnoprávnom vzťahu k veriteľovi spoločnosti MINIB SK s.r.o., vyplývajúceho zo zmluvy o výhradnom predaji v znení dodatku č. 1 na č. l. 102 – 106 spisu, bola spoločnosť A. C. G., nie obžalovaný A. B. C. ako fyzická osoba. Navyše, z výpisu z obchodného registra spoločnosti A. C. G. na č. l. 870 spisu vyplynulo, že obžalovaný bol konateľom spoločnosti A. C. G. od 09.06.2004 do 07.12.2009, pričom od 07.12.2009 do 05.09.2012 vykonával funkciu konateľa svedok J. O.. Skutočnosť, že svedok O. bol konateľom spoločnosti A. C., G. bola v Obchodnom registri SR zverejnená (a teda účinná voči tretím osobám v zmysle § 27 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník) od 12.02.2010 do 11.09.2012. Obžalovaný sa teda ako štatutárny orgán dlžníka nemohol dopustiť skutku v období uvedenom v obžalobe tak, ako je mu kladené za vinu.

V zmysle § 278 ods. 3 Trestného poriadku okresný súd následne posudzoval, či konanie obžalovaného nenapĺňa znaky skutkovej podstaty iného trestného činu. Obžalovaný ako fyzická osoba, je s prihliadnutím na obchodnoprávny vzťah, osobou odlišnou od osoby dlžníka, na základe čoho okresný súd skúmal, či došlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty prečinu podľa § 239 ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona. Subjektom tohto prečinu je práve osoba odlišná od dlžníka, ktorá svojim konaním zmarí uspokojenie veriteľa inej osoby tým, že zničí, poškodí, urobí neupotrebitelnou, zatají, predá, vymení, daruje alebo inak odstráni čo i len časť majetku dlžníka, a spôsobí tým značnú škodu. Možno teda nepochybné konštatovať, že konanie obžalovaného je potrebné posudzovať práve podľa ustanovenia § 239 ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na právny záver odvolacieho súdu na str. 13 v poradí druhého zrušujúceho uznesenia, v zmysle ktorého na trestnú zodpovednosť či už dlžníka (§ 239 ods. 1 Trestného zákona) alebo osoby odlišnej od dlžníka (§ 239 ods. 2 Trestného zákona) nebude postačovať, ak je dlžníkom (či osobou odlišnou od dlžníka) oddialené, prípadne sťažené uspokojenie veriteľa, pokiaľ má veriteľ možnosť uspokojiť svoju pohľadávku z iného majetku dlžníka. Na účely ustálenia uvedeného odvolací súd poukázal na potrebu zabezpečiť účtovné podklady spoločnosti A. C., G. a formou znaleckého posudku zisťovať skutočný majetok spoločnosti (v čase spáchania skutku, ktorý je uvedený v obžalobe) a hodnotu čistého obchodného imania spoločnosti, teda či v relevantnom čase existoval taký majetok, ktorý by postačoval aspoň na úhradu časti pohľadávky veriteľa. Pokiaľ z vykonaného dokazovania totiž nemožno zistiť, aké bolo v tom čase čisté obchodné imanie spoločnosti A. C., G., tak nemožno určiť či v tom čase existoval majetok, z ktorého mohol byť veriteľ reálne uspokojený, a to aj napriek tomu, že spoločnosť v tom čase mala príjmy, nakoľko spoločnosť mala samozrejme aj výdavky.

V tejto súvislosti okresný súd poukázal na žiadosť vyšetrovateľa na č. l. 232 spisu a odpoveď svedka J. G. na č. l. 233 spisu, v zmysle ktorých sa už v tom čase orgány činné v trestnom konaní pokúšali zabezpečiť účtovníctvo spoločnosti A. C., G.. Z odpovede svedka J. G. ako osoby, ktorá spoločnosť od obžalovaného prevzala, vyplynulo, že predmetné účtovníctvo od obžalovaného prevzal ako pracovník spoločnosti Bankrot, s.r.o. pre účely likvidácie spoločnosti, pričom nevie, kde sa tieto listiny nachádzajú, nakoľko nebol osobou oprávnenou na držbu tejto evidencie. V tejto súvislosti bolo potrebné podľa názoru okresného súdu poukázať na to, že spoločnosť RP Centrum, s.r.o., ktorá nadobudla obchodný podiel v spoločnosti A. C., G. spolu so svedkom J. G., podľa Obchodného registra SR zanikla zlúčením so spoločnosťou A.J. Secret Consulting, s.r.o., IČO: 36 829 382, so sídlom Svetlá 1, Bratislava. Táto spoločnosť má jediného spoločníka a konateľa s adresou v Belgicku. Rovnako tak bolo z Obchodného registra SR zistené, že spoločnosť Bankrot, s.r.o., ktorá mala podľa vyjadrenia svedka J. G. realizovať likvidáciu spoločnosti A. C., G., je aktuálne v likvidácii pod novým obchodným menom AC MEX, s.r.o. v likvidácii, pričom jediným spoločníkom tejto spoločnosti je spoločnosť MEDIA ON AIR, s.r.o. so sídlom v Prahe, a konateľom tejto spoločnosti je osoba s adresou v Mexiku.

Za uvedených okolností bol okresný súd toho názoru, že nie je možné zabezpečiť účtovníctvo spoločnosti A. C., G. a tak bez dôvodných pochyb - formou znaleckého dokazovania ustáliť, či spoločnosť

disponovala v čase skutku majetkom, z ktorého by mohol byť veriteľ reálne, aspoň sčasti, uspokojený. V nadväznosti na uvedené možno dokazovanie ohľadom subjektu trestného činu a s tým súvisiaceho konania za spoločnosť, ako aj ohľadom splatnosti kontokorentného úveru, podľa názoru okresného súdu považovať za nadbytočné. I v prípade jeho vykonania by totiž nebolo možné ustáliť hodnotu čistého obchodného imania spoločnosti v čase od 24.07.2012 do 04.10.2012 a preukázať, či veriteľ spoločnosti mal možnosť čo i len sčasti uspokojiť svoju pohľadávku z majetku dlžníka - spoločnosti A. C., G.. Uvedený záver podporuje aj zabezpečený listinný dôkaz - vyjadrenie na č. I. 872 spisu.

Okresný súd tiež posudzoval, či úhradami záväzkov v prospech iných veriteľov, respektíve výberom hotovosti z účtu spoločnosti A. C. G. vo svoj prospech obžalovaný nenaplnil znaky skutkovej podstaty prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Trestného zákona. Dospel však k záveru, že okrem nespôsobilého subjektu tohto trestného činu (kde obžalovaný je fyzickou osobou odlišnou od dlžníka či jeho štatutárneho orgánu) v konaní nebolo preukázané, že by spoločnosť A. C. G. nebola schopná plniť svoje záväzky. Uvedené bolo možné preukázať jedine znaleckým dokazovaním, ktoré vzhľadom na absenciu účtovníctva spoločnosti nemožno vykonať.

Okresný súd preto dospel k záveru, že konanie obžalovaného nenaplnilo znaky skutkovej podstaty žiadneho trestného činu, uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Na základe uvedeného okresný súd obžalovaného spod obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta sp. zn. 1Pv 835/13/2202, pre spáchanie prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Trestného zákona, oslobodil podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, nakoľko skutok nie je trestným činom.

Zároveň okresný súd podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázal poškodenú na civilný proces, a to s poukazom na obligatórnosť tohto postupu v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa obžalovaný vzdal práva podať odvolanie, a to aj v mene oprávnených osôb, prokurátor zahlásil voči rozsudku odvolanie, čo do oslobodzujúceho výroku. Poškodená spoločnosť podala odvolanie čo do výroku o škode.

Podané odvolanie prokurátor odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu 06.05.2022, v ktorom namietal, že sa s napadnutým rozsudkom nestotožňuje, považuje ho za nedôvodný a nezákonný, vydaný najmä v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia jednotlivých dôkazov. Obžalovaného zo spáchaného skutku usvedčuje výpoveď svedka - poškodeného J. M., z ktorej vyplýva, že spol. MINIB SK s. r. o. mala voči spol. A. C. s. r. o. splatnú pohľadávku, ktorá ostala neuhradená. Obžalovaný zároveň poškodenému tvrdil, že túto uhradí potom, ako mu budú uhradené faktúry od jeho odberateľov, k čomu však napriek tomu, že odberatelia spoločnosti A. C. s. r. o. zaplatili, nedošlo. Ďalej poukázal na výpoveď svedkyne C. N., ktorá uviedla, že v septembri 2012 prišiel obžalovaný s účtovníčkou spol. MINIB SK s. r. o. do sídla spol. MINIBIS s. r. o. s účtovnými podkladmi, pričom na jej otázku o úhrade dlhu uviedol, že na nich kašle, že nič nezaplatí, že spol. A. C. s. r. o. už nevlastní. Svedok J. K. G. zároveň v rámci výsluchu uviedol, že na spol. A. C. si nespomína, figuruje asi v 500 spoločnostiach.

Z ďalších vo veci vykonaných dôkazov jednoznačne vyplýva, že napriek tomu, že obžalovaný už nebol v rozhodnom čase konateľom spoločnosti A. C. s. r. o., za túto aj naďalej fakticky konal, ovládal ju, mal prístup k účtom spoločnosti a disponoval aj s majetkom spoločnosti. Taktiež bolo preukázané, že napriek splatnej pohľadávke poškodeného, táto nebola obžalovaným úmyselne vyplatená, naopak finančné prostriedky z účtu, ku ktorým mal obžalovaný prístup, boli odčerpané práve obžalovaným, pričom časť z nich - 53 808,56 EUR, bola použitá na úhradu nesplateného záväzku (úver H. I.), časť minul pre vlastnú potrebu. Z uvedeného je celkom zrejme odvoditeľný priamy úmysel obžalovaného, pričom zároveň čo sa týka otázky so splatením kontokorentného úveru, okresný súd napriek stanovisku Krajského súdu v Tmave v uznesení zo dňa 11.05.2021, sp. zn. 3To/162/2019, ako i napriek návrhu prokurátora predneseného na hlavnom pojednávaní dňa 16.02.2022, nevykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, návrh intervenujúceho prokurátora na doplnenie dokazovania v tejto otázke zamietol. Pokiaľ by bol okresný súd toho názoru, že splatenie doposiaľ nesplateného záväzku prednostne, hoci v rozhodnom čase jestvuje splatná pohľadávka poškodeného nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), (resp. § 239 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, časť konania spočívajúceho v odčerpaní finančných prostriedkov z účtu a ich minutie pre vlastnú potrebu tieto znaky napĺňa. Zároveň ako už bolo uvedené vo vzťahu k úhrade úveru od H. banky nebolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu.

Samotná skutočnosť, že sa nepodarilo zabezpečiť účtovníctvo spol. A. C. s. r. o., nemôže bez ďalšieho sama o sebe predstavovať dôvod na oslobodenie obžalovaného spod podanej obžaloby, najmä pokiaľ je skutkový stav preukázaný aj na podklade iných vo veci zadovážených dôkazov. Uvedenému účelovému prevodu a z toho zrejmej nemajetnosti danej spoločností nasvedčuje aj samotný prevod obchodného podielu ako i zmena v osobe konateľov na osoby, ktoré nemali skutočný záujem túto funkciu vykonávať, pričom sa celkom zjavne jednalo len o zastieracie úkony. S uvedeným sa stotožnil aj Krajský súd

v Trnave v uznesení zo dňa 07.02.2019 sp. zn. 3To/53/2018 „prevod obchodného podielu spol. A. C. s. r. o. na nespôsobilú osobu má charakter zastretia už spáchaného trestného činu poškodzovania veriteľa a nasleduje až vo fáze dokončovania trestného činu. Práve odčerpávanie aktív spoločnosti možno označiť za konanie v príčinnej súvislosti, s ktorým môže byť spáchaný trestný čin poškodzovania veriteľa.“ Taktiež poukázal na podanie J. G. označeného ako „Informácie pre trestné konanie“, z ktorého okrem iného vyplýva, že spoločnosť A. C. s. r. o., bola bez finančných prostriedkov a nebola schopná uhrádzať svoje záväzky. Počas obdobia keď bol konateľom nevykonával žiadnu účtovnú operáciu. Pokiaľ teda za daného stavu jediný majetok spoločnosti spôsobilý na uspokojenie svojho veriteľa - finančné prostriedky na účte, obžalovaný úmyselne odčerpával, resp. odstránil vyššie uvedeným spôsobom, naplnil tak všetky zákonné znaky trestného činu poškodzovania veriteľa. Okrem výpovede svedkov je obžalovaný usvedčovaný aj ďalšími na vec sa vzťahujúcimi dôkazmi, ktoré tvoria súčasť vyšetrovacieho spisu. Bol toho názoru, že vyhodnotením všetkých dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti bolo preukázané, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, spáchal ho obžalovaný, pričom jeho konanie vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu uvedeného v obžalobe. Obžalovaný bol spoločníkom spoločnosti A. C. G. do 10.09.2012 a jej konateľom do 11.02.2010. Napriek tomu, že od 12.02.2010 bol konateľom spoločnosti A. C. G. podľa údajov z obchodného registra J. O., z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v mene spoločnosti A. C. G. konal aj po dátume 11.02.2010 výlučne obžalovaný, ktorá skutočnosť vyplýva jednak z výpovede obžalovaného, ako aj z výpovede svedka J. O., ktorý uviedol, že v spoločnosti A. C. G. nevykonával žiadne práva konateľa, všetko vykonával obžalovaný, nemal prístup k účtom, nemal vedomosť ani o majetku spoločnosti. Obžalovaný napriek existencii splatného záväzku spoločnosti A. C. G. voči spoločnosti MINIB SK s.r.o., potom čo bol odvolaný z funkcie konateľa spoločnosti MINIB SK s.r.o. v období po dni 24.07.2012 do 17.08.2012 vo výške 107 021, 82,- Eur, použil disponibilné prostriedky spoločnosti A. C. G. vo výške 53.808.56,- Eur na splatenie kontokorentného úveru, ktorý v tom čase nebol ešte splatný a zvyšné finančné prostriedky použil na vlastnú potrebu, hoci mal jednoznačne vedomosť o tom, že týmito finančnými prostriedkami mala spoločnosť A. C. G. uspokojiť nároky svojho veriteľa spoločnosti MINIB SK s.r.o., pričom spoločnosť CERTIMA s.r.o. ako aj MultiCad Kft. vystavené faktúry uhradili. V tejto súvislosti nie je možné sa stotožniť s názorom okresného súdu, že konanie obžalovaného spočívajúce v úhradách kontokorentného úveru, v platbách v prospech iných veriteľov a vo výberoch hotovosti z účtu spoločnosti A. C., G. predstavujú bežnú obchodnú činnosť, a to v časti hotovostných výberov a v časti úhrady nesplateného záväzku z titulu kontokorentného úveru. Konaním obžalovaného spočívajúcom v úhrade nesplateného záväzku, napriek tomu, že v čase úhrady už existoval splatný záväzok a taktiež hotovostnými výbermi, ktoré obžalovaný použil na vlastnú potrebu odstránil časť majetku spoločnosti A. C. s. r. o. a to v úmysle vyhnúť sa uspokojeniu veriteľa spoločnosti MINIB SK s.r.o., ktorú skutočnosť potvrdzujú nepriamo aj výpovede svedkov J. J. M., ako aj M. J.. Z uvedených dôvodov preto navrhol, aby Krajský súd v Trnave v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a aby v zmysle ustanovenia § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa na prejednanie a rozhodnutie.

K dôvodom odvolania sa písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 11.07.2022 vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu obžalovaný tak, že argumentáciu prokurátora týkajúcu sa právnej kvalifikácie skutku považuje za nesprávnu. Trestného činu poškodzovania veriteľa sa môže dopustiť dlžník (§ 239 ods. 1 Trestného zákona), respektíve iná osoba ako dlžník (§ 239 ods. 2 Trestného zákona). Prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4) Trestného zákona sa dopustí ten, kto, čo aj len čiastočne, zmarí uspokojenie svojho veriteľa tým, že zničí, poškodí, urobí neupotrebitelnou, zatají, predá, vymení alebo inak odstráni čo aj len časť svojho majetku a spôsobí tým značnú škodu. Subjektom tohto prečinu teda môže byť jedine dlžník, resp. v prípade dlžníka právnickej osoby osoba ktorá je štatutárnym orgánom - v prípade právnickej osoby dlžníka, obchodnej spoločnosti A. C., G. (ako spoločnosti s ručením obmedzeným) je to osoba konateľa. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že v pozícii osoby dlžníka nie je osoba obžalovaného A. B. C., ale obchodná spoločnosť A. C., G., pričom z vykonaného dokazovania je taktiež jednoznačne zrejmé a preukázané, že obžalovaný A. B. C. bol konateľom - štatutárnym orgánom obchodnej spoločnosti A. C., G. v období odo dňa 09.06.2004 do dňa 11.02.2010 a teda v žiadnom prípade sa nemohol dopustiť skutku ako dlžník podľa § 239 ods. 1 Trestného zákona v období po dni 24.07.2012.

Prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa dopustí ten, kto, čo aj len čiastočne, zmarí uspokojenie veriteľa inej osoby tým, že zničí, poškodí, urobí neupotrebitelnou, zatají, predá, vymení alebo inak odstráni čo i len časť majetku dlžníka. Subjektom tohto prečinu je teda práve osoba odlišná od osoby dlžníka a z uvedeného je celkom jednoznačne zrejmé, že obžalovaný má postavenie osoby odlišnej od osoby dlžníka. Túto argumentáciu plne podporuje aj úvod skutkovej vety uvedenej v obžalobe, ktorou sa trestnoprávne kvalifikuje konanie obžalovaného a vymedzuje skutok

ktorý mal spáchať obžalovaný „v období po dni 24. 07. 2012, kedy bol odvolaný z funkcie konateľa spoločnosti MINIB SK, s.r.o., vykonával v meste Galanta ako jediný spoločník spoločnosti A. C. G., v minulosti so sídlom Galanta, Puškinova 1 547/17, IČO: 358 89 039 kroky smerujúce k odstráneniu majetku spoločnosti A. C. G., ktorá vystupovala ako dlžník voči veriteľovi spol. MINIB SK, s.r.o., so sídlom Galanta, Puškinova 1547/17, IČO: 35 846 712...“.

Vymedzenie skutku, ktorý je obžalobou obžalovanému kladený za vinu, je chybné, nepresné a zmätočné. Je potrebné dôsledne sa venovať vymedzeniu skutku podľa § 239 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa dopustí ten, kto, čo aj len čiastočne, zmarí uspokojenie veriteľa inej osoby tým, že zničí, poškodí, urobí neupotrebitelnou, zatají, predá, vymení alebo inak odstráni čo i len časť majetku dlžníka. V skutkovej vete obžaloby, ktorou sa trestnoprávne kvalifikuje konanie obžalovaného a vymedzuje skutok ktorý mal spáchať obžalovaný je okrem iného uvedené aj toto konanie obžalovaného a následne v úmysle vyhnúť sa úhrade záväzku voči veriteľovi spol. MINIB SK, s.r.o. previedol dňa 05.09.2012 obchodné podiely spol. A. C., G. na nových spoločníkov“. Spáchanie trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 2 písm. a) Trestného zákona nemožno vidieť v prevode obchodných podielov z jednej osoby na druhú osobu, týmto totiž dochádza len k prevodu obchodných podielov z jednej osoby na druhú, nie k zmenšovaniu objemu majetku spoločnosti s ručením obmedzeným. K tomuto záveru dospela judikatúra Najvyššieho súdu SR (Zbierka súdnych rozhodnutí č. 6/2012 zo dňa 12.05.2011, sp. zn. 6Tdo/40/2011) ktorá konštatuje, že „Samotným prevodom obchodného podielu v spoločnosti s ručením obmedzeným z doterajšieho spoločníka na inú osobu, nedochádza k žiadnej zmene vo vzťahu k výške majetku spoločnosti a tým ani len k čiastočnému zmareniu uspokojenia veriteľa a preto takýto prevod sám o sebe nemôže naplniť skutkovú podstatu trestného činu poškodzovania veriteľa“. Preto prípadná škoda nemôže veriteľom vzniknúť v príčinnej súvislosti s prevodom obchodných podielov, ale len v súvislosti s iným konaním. Ďalej časť skutkovej vety obžaloby znie, že obžalovaný „vykonával v meste Galanta ako jediný spoločník spoločnosti A. C. G. ... kroky smerujúce k odstráneniu majetku spoločnosti A. C. s. r. o.“ Trestný zákon vo svojich ustanoveniach § 239 má však jasnú formuláciu, pričom pojem uvedený v skutkovej vete ako „kroky smerujúce k odstráneniu majetku“ vo svojich ustanoveniach nepozná.

Čo sa týka v skutkovej vete uvedenej sumy 107.021,82 Eur ktorá mala byť postupne pripísaná na účet spoločnosti A. C. G. výhradne z predaja tovaru, nie je tomu tak. Táto suma pozostávala nielen z predaja tovaru, ale zo sumy poukázanej spoločnosti A. C. G.. Daňovým úradom Bratislava, pobočka Pezinok vo výške 2.656,08 Eur ako rozdiel medzi uplatneným nadmerným odpočtom DPH za mesiac jún 2012 a vlastnou daňovou povinnosťou za mesiac júl 2012, a taktiež sú v nej zahrnuté ako kreditné položky aj sumy priebežného čerpania kontokorentného úveru v období od 24.07.2012 do 17.08.2012. Teda v skutkovej vete obžaloby uvedená peňažná suma 107.021,82 Eur je len sumou celkového kreditného obratu podnikateľského účtu spoločnosti A. C. G. č. XXXXXXXXXXX/XXXX za obdobie od 24.07.2012 do 31.10.2012. Táto suma uvedená v skutkovej vete obžaloby v žiadnom prípade nemôže tvoriť výšku škody ktorú mal obžalovaný spôsobiť.

Argumentácia prokurátora, že vina obžalovaného bola preukázaná na podklade zadovážených dôkazov, nie je správna. V konaní pred okresným súdom vôbec nebolo nad mieru rozumných pochybností preukázané, že obžalovaný čo i len čiastočne zmaril uspokojenie veriteľa (MINIB SK, s.r.o.) inej osoby (Ing . C., G.) takým konaním že „inak odstrániť“ majetok dlžníka - t. j. majetok obchodnej spoločnosti A. C. G.. Toto sa vykonanými dôkazmi v konaní pred okresným súdom nepreukázalo. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Trnave odvolanie prokurátora ktoré nie je dôvodné, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Písomným podaním doručeným okresnému súdu 29.06.2022 poškodená spoločnosť odôvodnila zahlásené odvolanie tým, že v plnom rozsahu sa stotožňuje s odvolacími námietkami prokurátora. Pokiaľ by bol vykladaný Trestný zákon tak, ako to urobil okresný súd, bolo by absolútne nemožné akýmkoľvek spôsobom preukázať trestný čin poškodzovania veriteľa. Uvedený trestný čin však zákonodarca zakotvil do Trestného zákona za tým účelom, aby boli veritelia chránení pred účelovými a špekulatívnymi prevodmi majetkov. Pokiaľ však súdy budú vykladať Trestný zákon tak ako to urobil okresný súd tak veriteľom nebude poskytnutá žiadna ochrana a dlžníci budú môcť obchádzať svoje povinnosti a špekulatívne prevádzať akýkoľvek majetok.

Za účelom prejednávania odvolania prokurátora a poškodenej spoločnosti nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 14.02.2023, ktorého sa zúčastnili prokurátorka, obhajca obžalovaného a obžalovaný. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti poškodenej spoločnosti.

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho nedopíňal, nakoľko žiadne návrhy v tomto smere neboli.

V rámci konečných návrhov sa prokurátorka v plnom rozsahu pridržala písomne zdôvodneného odvolania a navrhla mu vyhovieť, zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť okresnému súdu na nové

konanie a rozhodnutie. Obhajca obžalovaného bol toho názoru, že je potrebné odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku. Zároveň poukázal na dôvody uvedené vo vyjadrení, aj na predchádzajúce odôvodnenie odvolania obžalovaného zo dňa 07.11.2019, kde obhajoba presne zdôvodnila prečo sa obžalovaný skutku uvedeného v obžalobe nemohol dopustiť. Obžalovaný vyhlásil, že je nevinný a ničoho sa nedopustil.

Podľa § 315 Trestného poriadku, o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku, odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, proti výroku, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 05.02.2018, sp. zn. 29T/144/2014, bol obžalovaný podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta zo dňa 08.09.2014, č. k. 1Pv 835/13/2202-15, pre prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe v nej uvedenom. Proti tomu podal odvolanie prokurátor, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 07.02.2019, sp. zn. 3To/53/2018, a to tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 09.09.2019, sp. zn. 29T/144/2014 bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podľa § 239 ods. 4, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka, ktorého výkon mu podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd odkázal poškodenú s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, o ktorom rozhodol uznesením Krajský súd v Trnave zo dňa 11.05.2021, sp. zn. 3To/162/2019 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, a to z dôvodov v ňom uvedenom.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, prokurátor mu v odvolaní konkrétne procesné pochybenia nevytýkal, krajský súd sa preto v rámci odvolacieho prieskumu zamerlal len na také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, avšak také chyby konania nezistil.

Odvolacím prieskumom krajský súd ďalej zistil, že okresný súd postupoval v procese dokazovania v súlade s Trestným poriadkom, a tiež v súlade s právnym názorom obsiahnutým v uznesení Krajského súdu v Trnave zo dňa 11.05.2021, sp. zn. 3To/162/2019, ktorým bol viazaný. Vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Následne vykonané dôkazy v súlade s ust. § 2 ods. 12

Trestného poriadku vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správneému záveru, že nebolo dokázané, že skutok je trestným činom.

Stále platí, že na preukázanie viny musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania spáchal obžalovaný.

Krajský súd pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky prokurátora, ich gro postavil prokurátor na kritike spôsobu, akým okresný súd hodnotil vykonané dôkazy a aké skutkové zistenia ustálil, polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a presadzuje vlastnú verziu skutkového deja, ktorá korešponduje s obžalobou. Z obsahu jeho odvolania je zrejmé, že sa vôbec nestotožňuje s argumentáciou okresného súdu, podľa jeho názoru sú úvahy okresného súdu nesprávne a nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch.

Pokiaľ ide o výhrady prokurátora voči hodnoteniu dôkazov, krajský súd pripomína, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prizvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavuje dostatočný základ pre tento výrok, že okresný súd v potrebnej miere vysvetlil,

na základe akých právnych úvah rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby a jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoje skutkové zistenia a právne závery. Zároveň sa okresný súd veľmi precízne vyrovnal aj s obžalobnými tvrdeniami prokurátora, ktoré prokurátor v odvolaní v podstate len opakuje, keďže závery okresného súdu neakceptuje. Správne okresný súd odmietol návrh prokurátora na doplnenie dokazovania o zabezpečenie listinného dôkazu, čo sa týka kontokorentného úveru od banky H., I., keď predsa obžaloba sama uvádzala, že išlo o nesplatný záväzok. Krajskému súdu tak nie je zrejmé čo prokurátor chcel týmto preukázať.

Aj podľa názoru krajského súdu postupoval okresný súd správne, pokiaľ vinu obžalovaného nezaložil len na svedeckých výpovediach svedkov, keďže tieto neboli podporené žiadnymi listinnými dôkazmi - účtovníctvom spoločnosti.

V prvom rade krajský súd uvádza, že v zmysle § 239 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, okresný súd správne uviedol, že obžalovaný v rozhodnej dobe nebol konateľom spoločnosti A. C. G., pričom páchatelom tohto trestného činu môže byť výlučne dlžník, pričom ide o subjekt so zvláštnou vlastnosťou v zmysle § 128 ods. 8 Trestného zákona. To znamená, že páchatelom tu môže byť len osoba, ktorá mohla nejakým spôsobom konať v mene právnickej spoločnosti, teda štatutárny orgán (v tomto prípade konateľ), prokurista, vedúci organizačnej zložky, iná splnomocnená osoba. Prokurátor nepredložil jediný dôkaz, ktorý by preukázal, že obžalovaný bol splnomocnený na konanie v mene spoločnosti. Navyše obhajoba správne poukázala na časť skutkovej vety, kde sa mal tohto konania obžalovaný dopúšťať ako jediný spoločník spoločnosti A. C. G., nakoľko z tejto pozície nemohol konať vo vzťahu ku tretím osobám. Pokiaľ už prokurátor chcel klásť obžalovanému predmetný skutok za vinu ako faktickému štatutárovi, tak bolo potrebné uvedené skutočnosti premietnuť do skutku, čo sa však nestalo. Navyše tu dáva krajský súd prokurátorovi do pozornosti, že v rozhodnom čase ešte Obchodný zákonník nepoznal zodpovednosť faktického štatutára tak ako je to teraz v ust. § 66 ods. 7 Obchodného zákonníka, a preto by sa aj tak nepovažoval za osobu, ktorá mohla v mene spoločnosti konať, pričom nikto zo svedkov nesvedčil, žeby sa obžalovaný v styku s nimi preukázal plnomocenstvom na konanie v mene spoločnosti a z Obchodného registra bolo zrejmé, že nie je konateľom ani prokuristom spoločnosti.

Čo sa týka kvalifikácie podľa § 239 ods. 4 Trestného zákona ohľadne toho, že konaním obžalovaného mala byť spôsobená značná škoda, podľa skutkovej vety konkrétne v sume 107 021,82 Eur, v tomto smere tiež prokurátor neuniesol dôkazné bremeno, nakoľko v tejto časti nepredložil súdu dôkazy, ktoré preukazujú spôsobenie škody v uvedenej výške.

„Zaplatenie skutočnej (nie fingovanej) pohľadávky, nízke ocenenie majetku alebo jeho predaj, ktorým za prevádzanú časť je získaná zodpovedajúca protihodnota, nezakladá trestnú zodpovednosť dlžníka podľa § 239 Trestného zákona, i keby týmto konaním dlžník zmaril alebo čiastočne zmaril uspokojenie veriteľa. K trestnej zodpovednosti tiež nestačí, ak dlžník oddialil alebo sťažil uspokojenie veriteľa, ak má veriteľ možnosť uspokojiť svoju pohľadávku z iného dlžníkovho majetku“ (R 41/1991).

Krajský súd uzatvára, že z dôvodu neexistencie účtovníctva spoločnosti A. C. G., nebolo možné preukázať, aké bolo v čase skutku čisté obchodné imanie spoločnosti, z ktorého sa mohli uspokojovať pohľadávky veriteľov. Bolo totiž zo strany prokurátora nutné preukázať, že spoločnosť A. C. G. (ktorej nebol štatutárnym orgánom obžalovaný) v rozhodnom čase nedisponovala okrem vybraných peňažných súm obžalovaným ešte iným majetkom, z ktorého by bolo možné zaplatiť pohľadávku poškodenej spoločnosti, čo sa nestalo. Keďže sa nedá z vykonaného dokazovania zistiť, akým majetkom reálne v rozhodnom čase spoločnosť A. C. G. disponovala, nedá sa tak bez pochyb určiť, či došlo k zmareniu uspokojenia veriteľa. Pokiaľ prokurátor založil svoje odvolacie námietky na tvrdení, že obžalovaný odčerpával finančné prostriedky z účtu a minul ich pre vlastnú potrebu, k tomu treba zaujať jednoznačné stanovisko, že tieto námietky sú zavádzajúce, pretože z obžaloby takéto tvrdenia vôbec nevyplývajú.

Čo sa týka údajných účelových prevodov obchodného podielu tu správne obhajoba poukázala na judikatúru Najvyššieho súdu SR (Zbierka súdnych rozhodnutí č. 6/2012 zo dňa 12.05.2011, sp. zn. 6Tdo/40/2011) ktorá konštatuje, že „Samotným prevodom obchodného podielu v spoločnosti s ručením obmedzeným z doterajšieho spoločníka na inú osobu, nedochádza k žiadnej zmene vo vzťahu k výške majetku spoločnosti a tým ani len k čiastočnému zmareniu uspokojenia veriteľa a preto takýto prevod sám o sebe nemôže naplniť skutkovú podstatu trestného činu poškodzovania veriteľa“.

Zároveň bez povšimnutia nezostalo, že na jednej strane prokurátor argumentuje, že svedok J. K. G. uviedol, že si nespomína na spoločnosť A. C. G., ale na druhej strane si J. K. G. spomenul, keď podával informácie pre trestné konanie o tom, že spoločnosť bola bez finančných prostriedkov, čo sa vzájomne vylučuje.

Na základe prezentovaných úvah a právnych záverov krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku, ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Vyššie citované ustanovenie upravuje obligatórny výrok súdu v prípade, ak postupuje podľa § 285 a nasl. Trestného poriadku, t. j. keď oslobodzuje obžalovaného spod obžaloby. Nakoľko nárok na náhradu škody možno (aj len v časti) priznať len vo výroku obsiahnutom v odsudzujúcom rozsudku, nie je poškodená v takomto prípade osobou oprávnenou podať proti oslobodzujúcemu rozsudku odvolanie. Nejde totiž ani o chýbajúci a ani o nesprávny výrok, nakoľko z právneho i logického hľadiska nie je skrátka pre poškodeného takýto opravný prostriedok prípustný (nakoľko sa nemôže domáhať ani uznania obžalovaného za vinného naproti záverom súdu prvého stupňa o oslobodení obžalovaného spod obžaloby). V prípade podaného odvolania poškodenou spoločnosťou, tak toto odvolanie odvolací súd zamietol podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku ako podané neoprávnenou osobou.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.